

ταινίας είναι δείγμα της καθαριότητος τοῦ κτήτορος αὐτῶν.

Τέλος διὰ τοὺς ὄνυχας ὡς καὶ διὰ πᾶν ἄλλο δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ τέχνη δὲν συνίσταται τόσῳ εἰς τὸ καλλωπίζειν τὴν φύσιν ὥς εἰς τὸ καλλιεργεῖν καὶ τιμᾶν αὐτήν.

MISS COCKETT.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΥΙΟΥΣ.

“Ὅσῳ τὸ καθ’ ἡμᾶς φίλτατά μου, νεώτατα ἔτι, οἶμοι ὅταν θά με ἀπωλέσητε, ἀνακαλεῖτε ἐνίοτε εἰς τὴν μνήμην σας τοὺς λόγους μου τούτους. Ἐστὲ ἑσσεὶ ἡνωμένοι. Οὐδὲν συμφέρον ἂς μὴ σᾶς χωρίσῃ ποτέ. Ἀγαπάτε τὴν μητέρα σας καὶ φροντίζετε περὶ αὐτῆς· περιποιεῖσθε αὐτήν. Πρὸ πάντων δὲ ἔστὲ τίμιοι, ἀληθεῖς, εἰλικρινεῖς· τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σας οὐδέποτε ἂς κηλιδωθῇ. Γίνεσθε ἄξιοι αὐτοῦ.

Ἐάν ποτε πλουτίζετε ἀπορρίψατε ἀφ’ ἐαυτῶν πᾶσαν σκέψιν ματαιότητος· τηρεῖτε πάντοτε ἀνεξαρτησίαν χαρακτῆρος· ἔστὲ οἰκονόμοι, σώφρονες· μὴ δημιουργήτε εἰς ἑαυτοὺς ἀνάγκας τεχνιτᾶς· ὁ τίμιος ἀρκεῖται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Ἀγνοῶ τί θὰ σᾶς συμβῇ μετ’ οὐ πολὺ· πλὴν ὅ, τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ μάθετε νὰ ρυθμίζετε τὰς ἀνάγκας σας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἐστὲ ἄνδρες· ἄνδρες ἐλευθεροὶ! καὶ ἂν ποτε τύχῃ νὰ διοικήσητε τοὺς ὁμοίους σας, μὴ θαμβωθῇτε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ποτὲ μὴ φέρεσθε ὡς δούλοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, πάντοτε δὲ εὐμενεῖς ἔστὲ πρὸς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἂν ποτε ἡ θεία πρόνοια σᾶς ἐκλέξῃ διὰ νὰ προσφέρητε ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι σας εὐχαριστήσατέ την ἐκ καρδίας διότι σᾶς ἐξέλεξεν ἐκτελεστὰς τῶν σχεδίων τῆς· χωρὶς οὐδεμίαν σκέψιν ὑπερηφάνειας νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν ὑμῖν. Οἱ κενόδοξοι καὶ οἱ κόλακες εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς φιλάτης πατρὶδος μας.

«Πᾶς ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινὼν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ο ΕΛΕΩΝ ΠΤΩΧΟΝ ΔΑΝΕΙΖΕΙ ΘΕΩ.

Ἡ αἰδημον οἰκία πάσχει καὶ αὐτοὶ τὰ ἐπαύτου τὴν τύχην ζηλεύουσα.

Ἐρζεγοβίναιοι¹.

Μάλιστα, ἀγαπητόν μοι τέκνον, Ἐρρίκε, εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη. Γινώσκω ὅτι σοὶ εἶναι βαρὺ, πλὴν εἶναι ἀνάγκη· οὕτως ὠμίλει πτωχὴ χήρα κοιτομένη ἐν μικρῷ χθαμαλῷ οἰκήματι τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐκ τῶν παρειῶν της, ἐν ᾧ ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ! Ἰδοὺ υἱέ μου, οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπάρχει. Εἰμαι ἤδη ἀσθενής· πᾶν, οὕτινος ἡδυνάμεθα νὰ στερηθώμεν, τὸ ἐπωλήσαμεν, ἤδη δὲν μένει ἢ ὁ μικρός σου ἀδελφός καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνάγκη νὰ πορευθῇς καὶ νὰ ἴδῃς ἂν θὰ εὖρης συμπαθεῖς ψυχὰς, ἵνα σοὶ δώσωσιν τινὰς ὀβολούς· ἐάν εἶχον τι νὰ φάγω, θὰ ἤμην ἤδη ὑγιής. Πορεύου ἀγαπητέ μοι Ἐρρίκε, πορεύου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ· καὶ εἰς ἐμέ εἶναι βαρὺ νὰ σὲ προτρέπω εἰς τοιαύτην πράξιν, ἀλλὰ τὸ βλέπεις καὶ σὺ, εἶναι ἀνάγκη, ἢ πρέπει ἐγὼ καὶ ὁ μικρός σου ἀδελφός νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν; Ὁ δεκαετής περίπου τήνηλικιανπαῖς, γενναῖος καὶ ὑψηλόφρων,

ἔφριξεν ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς μητρός του. Ἄν καὶ τρέμων ἀνελόγιζε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαιτείας, οὐδὲ λέξιν ὅμως εἶπε, ἀλλὰ θέσας τοὺς βραχιόνάς του περὶ τὸν τράχηλον ἀπῆλθε σιωπηλός. Κλείσας τὴν

¹ Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ πρὸ καιροῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας διεξαγομένου ἀγῶνος τῶν Ἐρζεγοβινάων παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς δύο ἄνω εἰκόνας ἐπιφυλασσόμενοι ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ νὰ δώσωμεν σημειώσεις, συντόμους πάντοτε, περὶ Ἐρζεγοβίνης εἰς τοὺς συνδρομητάς ἡμῶν.

θύραν δὲν ἤκουε πλέον τοὺς ὀδυνηροὺς γογγυσμοὺς καὶ ἀναστεναγμοὺς τῆς μητρός του· καὶ ἦτο σωτήριον δι' αὐτόν, ὅτι δὲν τοὺς ἤκουε, διότι ἡ καρδιά του πλήρης θλίψεως καὶ ὀδύνης ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῇ.

Ἡ ὁδὸς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ οἰκίσκος, ἦτο ἐκ τῶν ἀποκέντρων τῆς φιλαδελφίας. Τὸ παιδίον ἐβιάδιζεν ἐνταῦθα βραδέως· πολλοὶ ἄνθρωποι διέβαινον διὰ τῆς ὁδοῦ πλησίον του· οὐδεὶς ὅμως προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ὅλοι παρήρχοντο ἐν σπουδῇ· ἕκαστος ἐσκέπτετο περὶ ἐαυτοῦ καὶ τῶν πραγμάτων του. Ὅσῳ ἀνέμενε, τόσῳ μᾶλλον κατεβάλλετο τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ

αὐτὸν προσερχόμενον ἐστάθῃ καὶ μὴ ἐννοῶν τοὺς ἡσυχούς αὐτοῦ λόγους τὸν ἠρώτησε τί ἤθελε. Ὅτε δὲ ὁ Ἑρρίκος διὰ λυζούσης φωνῆς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύνην, συνετρίβῃ ἡ καρδιά τοῦ φιλάνθρωπου κυρίου. Τὸ ἀφελὲς καὶ ὑπὸ βαθέος ἐρυθήματος κεκαλυμμένον πρόσωπόν τοῦ παιδὸς περιβαλλόμενον ἀπὸ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ ἥθος τῷ ἤρесе.

Δὲν φαίνεσκι ἐπαίτης, εἶπεν εὐμενῶς, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ παιδὸς, τί σὲ παρώρμησεν εἰς ταύτην τὴν πράξιν;

Κύριε, εἶπεν ὁ παῖς, οὐδέποτε ἔτεινά χεῖρα ἐπαίτιδα, ἀλλ' ἡ ἀσθενεία τῆς μητρός μου μὲ ἠνάγκασε νὰ τὸ πράξω σήμερον.

Θέα τοῦ Μοστέρ. (Ἐρζεγοβίνη).

ὁμιλήσῃ εἰς τινα. Ὅθεν ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς· ἐνίοτε ἴστατο προσβλέπον τοὺς διαβάτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐὰν τινὲς τὸ παρετήρησαν, οὐδεὶς ὅμως ἐστάθῃ νὰ τὸ ἐρωτήσῃ. Κλαίον παιδίον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲν εἶναι βεβαίως ἀσύνθηες θέαμα· ἐκινδύνευε νὰ ἀπελπισθῇ καὶ τὰ δάκρυα κατέρρεον πάντοτε ἀφθονώτερα, ὅτε εἶδε κύριόν τινα, ὅστις βadíζων βραδυτέρον τῶν ἄλλων. εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίγωνον πῖλον, ἐν δὲ τῇ χειρὶ ῥάβδον ἐκ καλάμου. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο τόσῳ γλυκὺ, ὥστε ὁ Ἑρρίκος ἀπέβαλεν ἐνωπίον του πάντα φόβον καὶ πᾶσαν δειλίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς ἦσαν ἐρυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων, ἡ φωνή του ἀσθενὴς καὶ τρέμουσα, διότι ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν εἶχε φάγῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον· ἐφόρει πενυχρὸν, ἀλλὰ κόσμιον ἔνδυμα. Ὁ κύριος ἰδὼν

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σου, ἠρώτησεν ὁ κύριος τοῦ ὁποίου ἡ συμπάθεια εἶχεν ἐξεγερθῇ.

Ὁ πατήρ μου ἦτο πλούσιος ἔμπορος ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ἀλλὰ γενόμενος ἐγγυητὴς διὰ τινος φίλου του, ὅστις πλούσιος ὢν ἐχρεώκοπησεν, ἀπώλεσεν ὅλην τὴν περιουσίαν του· μετὰ ἑνὸς δὲ μηνὸς καὶ τὴν ζωὴν του ὑπὸ λίπης καὶ ἀσθενείας. Ἡ μήτηρ μου ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ ζῶμεν τώρα εἰς μεγίστην ἐνδειαν. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου ἐκτελεῖ βαρεῖας ἐργασίας διὰ νὰ μᾶς διατηρήσῃ· καὶ ἐγὼ δὲ κερδίζω τι διὰ μικρᾶς ἐργασίας, ὅσας ἐὺρίσκω· ἀλλὰ πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ μήτηρ μου ἀσθενεῖ καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀποθάνῃ (ἐνταῦθα ἔκλαιε πικρῶς). Οὐδένα φίλον ἔχομεν, δυνάμενον νὰ μᾶς βοηθήσῃ· δὲν ἔχω δὲ οὔτε τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω πρὸς ἐκείνους, αἵτινες πολλάκις

ἤρχοντο πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ εἶπω πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἔχομεν ἀνάγκη ἐπικουρίας· πρὸ ἡμερῶν δὲν ἡδυνήθη νὰ εὕρω ἐργασίαν, τῶρα δὲ δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω τὴν ἀσθενή μου μητέρα· κύριε, ἐάν δύνασθε, βοηθήσατε τὴν πτωχήν μου μητέρα. Ἡ ὄψις καὶ τὸ ἦθος τοῦ παιδὸς, τὰ ἀφελὲς καὶ χρηστὸν αὐτοῦ αἶσθημα εἴλκυσαν ἐντελῶς τὴν καρδίαν τοῦ ξένου· πού κατοικεῖ ἡ μήτηρ σου, ἠρώτησε, εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ; ὄχι ἀπάντησεν ὁ παῖς· βλέπετε εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ τὴν μικρὰν οἰκίαν τὴν τελευταίαν πρὸς τὰ ἀριστερά; αὐτῇ εἶναι ἡ κατοικία μας.—Προσεκάλεσας ἱατρὸν διὰ τὴν μητέρα σου;—Ὅχι ἀπεκρίθη ὁ παῖς βαρυθύμως κινῶν τὴν κεφαλὴν του· πῶς δύναμαι νὰ προσκαλέσω ἀφοῦ δὲν ἔχομεν χρήματα διὰ νὰ πληρώσωμεν καὶ αὐτὸν καὶ τὰ φάρμακα· ἰδοὺ ἔχεις εἶπεν ὁ ξένος προσφέρων αὐτῷ τρία δολλάρια, τρέξε καὶ κάλεσον ἱατρὸν. Τοῦ Ἑρρίκου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ψελλίζων διὰ φωνῆς μολὶς ἀκουομένης νύχαιστος καὶ ἐγεινεν ἄφαντος, ἐνῶ ὁ φιλάνθρωπος ξένος εὐθὺς ἐξήτησε τὴν ὑποδείχθεισαν αὐτῷ οἰκίαν.

Εὐεργεσίαι ἡσυχῶς καὶ εὐσεβῶς δοθεῖσαι εἶναι νεκροὶ ζῶντες ἐν τῷ τάφῳ, εἶναι ἄνθη ἱστάμενα ἐν τῇ καταιγίδι, εἶναι ἀστέρες οὐδέποτε δύνοντες.

Ὁ ξένος εἰσελθὼν εἰς μικρὸν δωμάτιον οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ κλονουμένην τράπεζαν, παλαιὰν τινα ἱματιοθήκην, εὐτελεῖς κιβώτιον καὶ χθαμαλὴν κλίνην ἐν τῇ γωνίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας κατέκειτο ἡ ἀσθενής. Ἡ γυνὴ ἐφαίνετο πολὺ ἀδυνατῶσα· παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκάθητο μικρὸν παιδίον καὶ ἔκλαιε ὡς ἐάν ἔμελλε νὰ διαρραγῇ ἡ καρδία του. Βαθέως συγκεκινημένος ἐπὶ ταύτῃ τῇ θέᾳ ἐπλησίασεν ὁ ξένος τὴν ἀσθενή καὶ μετὰ συμπάθειας ἐξήτησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς. Ἡ χήρα διηγήθη εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν κατάστασιν τῆς καὶ προσέθηκε μετὰ βαθέως στεναγμοῦ ἡ ἀσθενεία μου ἔχει βαθυτέραν αἰτίαν· οὐδεὶς ἱατρὸς καὶ οὐδὲν φάρμακον δύναται νὰ με βοηθήσῃ· εἰμὶ μήτηρ δυστυχῆς· βλέπω ὅτι τὰ δύο τέκνα μου καθ' ἑκάστην βαθυτέρον ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν πτωχείαν, δὲν ἔχω δὲ πῶς νὰ τὰ βοηθήσω καὶ τὰ σώσω· ὁ θάνατος μόνον δύναται νὰ καταπαύσῃ τὰ δεινὰ μου καὶ ὅμως τὸν φοβοῦμαι, διότι ἡ σκέψις τι θὰ γείνουν τὰ τέκνα μου μετὰ τὸν θάνατόν μου, εἶναι φοβερά· ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς συγκινήσεως δὲν ἡδύνατο νὰ εἶπῃ περισσότερα. Ὁ ξένος, ὃν αὕτη ἐνόμιζεν ἱατρὸν παρεμύθησεν αὐτὴν δείξας τοσαύτην ἐγκάρδιον συμπάθειαν ὥστε αὕτη ἡσθάνθη ἀνακούφισιν τινα καὶ θάρρος. Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζησθε οὐδὲ νὰ συλλογίζησθε ἄλλο, εἶπεν ὁ φιλάνθρωπος κύριος, ἢ τὰ τέκνα σου, τὰ ὁποῖα ἀκόμη ἔχουν ἀνάγκη τῆς βοηθείας σου. Θέλετε νὰ σᾶς γράψω μίαν συνταγὴν; Ἡ πτωχὴ χήρα ἔλαβε τὸ προσευχητᾶριον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παρὰ τοὺς πόδας τῆς καθημένου παιδὸς καὶ ἔκοψε τὸ λευκὸν ἐξώφυλλον· δὲν ἔχω ἄλλον χάρτην εἶπεν, ἴσως ἀρκεῖ οὗτος. Ὁ ξένος ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου

τοῦ μολυβδοκόνδυλον ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ χαρτίου γραμμὰς τινάς. Θὰ ἴδῃτε, εἶπε, ὅτι αὕτη ἡ συνταγὴ θὰ σᾶς παράσχῃ μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ ἐάν ἦναι ἀνάγκη θὰ γράψω καὶ δευτέραν· ἔχω πολλὰς ἐλπίδας ὅτι ταχέως θὰ ἀναλάβητε. Θέσας τὸ χαρτίον ἐπὶ τῆς τραπεζῆς ἀπῆλθε. Μολὶς εἶχεν ἀπομακρυνθῇ οὗτος καὶ ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἐπανῆλθεν. Χαῖρε, εἶπεν, ἀγαπητὴ μήτηρ, προσελθὼν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ τρυφερῶς φιλῶν αὐτήν· ἰδοὺ ταῦτα ἔλαβον παρὰ τινος φιλανθρώπου ξένου ἐν τῇ ὁδῷ, τῶρα εἴμεθα πλούσιοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· μὲ ἔστειλε νὰ προσκαλέσω ἱατρὸν καὶ τὸ ἔχω πράξει, ἄλλως θὰ ἤμην ἐδῶ πρὸ πολλοῦ· ὁ ἱατρὸς θὰ ἔλθῃ ταχέως·? δὲν εἶναι ἀληθές, ἀγαπητὴ μήτηρ, ὅτι τῶρα θὰ γείνης καλὰ; Ἐλθε, υἱέ μου, ἔλθε πλησιέστερον νὰ σὲ εὐλογήσω. Ὁ θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς ἀθώους καὶ βοηθεῖ πάντοτε τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν· εἶθε νὰ σὲ φυλάττῃ καὶ εὐλογῇ εἰς ὅλας τὰς πράξεις σου. Ἰατρὸς εὐμενὴς καὶ παρηγόρος ἔλθων πρὸ ὀλίγου ἔγραψε δι' ἐμέ συνταγὴν τὴν ὁποίαν εὐθὺς πρέπει νὰ κομίσῃς εἰς τὸ φαρμακεῖον· ἰδοὺ κεῖται ἐπὶ τῆς τραπεζῆς. Ὁ Ἑρρίκος λαβὼν τὸ χαρτίον καὶ ἀναγνώσας δις, ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μήτηρ, τί εἶναι τοῦτο ἀνέκραξε·—εἶναι ἡ συνταγὴ υἱέ μου, ἣν ὁ ἱατρὸς κατέλιπε.—Ὅχι, ἀγαπητὴ μήτηρ ὄχι, ἀνάγνωθι· ὁ θεὸς ἤκουσε τὰς δεήσεις ἡμῶν. Ἡ μήτηρ λαβοῦσα τὸ φύλλον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκπληκτος ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἀνεφώνησεν, ὁ Οὐάσιγκτων! Καὶ ἀληθῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ ξένος ἦτο ὁ εὐγενὴς Οὐάσιγκτων, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει ἐπὶ τοῦ φύλλου ἐπιταγὴν ἑκατὸν δολλαρίων ἐκ τοῦ ἰδίου ταμείου, ὅπερ ποσὸν ἔπρεπε νὰ διπλασιασθῇ ἐν ἀνάγκῃ. Ὁ ἱατρὸς ἦλθε ταχέως καὶ εἶδεν ὅτι θρηπτικὴ τροφὴ ἦτο ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ καλλίστον φάρμακον· ἔφερεν εἰς τὴν ἀσθενή καλὴν νοσοκόμον καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ δυστυχὴς χήρα ἦτο ὑγιής. Ὁ Οὐάσιγκτων τὴν ἐπεσκέπτετο πολλὰκις, δεικνύων ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν υἱῶν τῆς ἐγκάρδιον συμπάθειαν· συνέστησεν εἰς αὐτὴν φίλους παρέχοντας ἐπικερδοῦς ἐργασίας· ἀνδρωθέντες δὲ οἱ υἱοὶ τῆς διωρίσθησαν εἰς θέσεις, ἐν αἷς διῆγον ἐντίμως οὐ μόνον ἑαυτοὺς διατρέφοντες ἀλλὰ καὶ τὸ γῆρας τῆς μητρὸς τῶν τέρποντες.

Ἀγαπητὰ παιδιά, ἀναγινώσκοντα ταύτην τὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ μεγάλου καὶ χρηστοῦ Οὐάσιγκτωνος, ἔχετε ἐν νῷ, ὅτι τὸ ἀληθές μεγαλεῖον κεῖται εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτηται τις τὰ οἰκήματα τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πασχόντων φέρων παραμυθίαν καὶ χαρὰν. Ὁ Οὐάσιγκτων ἐποίησε πολλὰ τοιαῦτα ἔργα καὶ ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀληθῶς μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς ἄνθρωποι ἠλέησαν τοὺς πτωχοὺς καὶ οὐδέποτε κατεφρόνησαν τοὺς ταπεινοὺς. Συμπεραίνω ὅτι πάντα τὰ ἀγαπητὰ παιδιά, τὰ ἀναγινώσκοντα ταύτην τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν ἐπιθυμοῦσι νὰ γείνωσιν ποτε μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ γινώσκουσι ποῖα εἶναι ἡ καλλίστη ὁδός; Πάντες ἀκούουσι

τὸν λόγον τοῦ Σωτήρος ὃς ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψώθησεται».

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 5).

Η ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων ἐκάθητο ὁ βασιλεὺς Βήλη, καὶ παρ' αὐτῷ ὁ φίλος του Θόρ- στεν ὁ παλαιὸς του ἐν τοῖς ὅπλοις ἐταῖρος. — Ἡ ἐσπέρα προχωρεῖ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὑδρόμελι μοι φαίνεται ἀηδές, τὸ χαλκοῦν κράνος μου μὲ βαρύνει ἡ γῆ σκοτίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· μοι φαίνεται ὅτι βλέπω μακρόθεν τὴν αἴγλην τοῦ Βαλχάλα¹. Ἐζήτησα τοὺς υἱοὺς μας· ποῦ εἶναι; καὶ οἱ τρεῖς δὲν θὰ ἦναι ἢ εἰς· θὰ μένωσιν ἡνωμένοι ὡς ἡμεῖς. Πρὶν ἢ ἀποθάνω ἐπεθύμουν νὰ δώσω ὀλίγας ἐτι συμβουλὰς εἰς τοὺς ἀστυδεῖς τούτους». — Μετ' ὀλίγον ἰδοὺ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἶθουσαν ὁ Ἐλγ κατήφης καὶ ὠχρὸς· τοῦτον ἀκολουθεῖ ὁ Ἄλφθαν γλυκὺς καὶ παιδικὸς τῷ ὄρει καὶ μετ' αὐτὸν ἰδοὺ τέλος ὁ Φριτιόφ πλήρως χάριτος καὶ μεγαλείου ὑπερβαίνων καὶ τοὺς δύο κατὰ κεφαλὴν. — Αἱ ἡμέραι μου πλησιάζουσιν εἰς τὸ τέλος των, υἱοί μου, ἤρξατο νὰ λέγῃ ὁ γέρον· βασιλεύσατε μετ' ἐμὲ ὡς ἀδελφοί· ἡ ἐνόττης ὁμοιάζει πρὸς τὸν κρίκον τὸν συγκρατοῦντα τὸν σίδηρον τῆς λόγχης. Εἶθε ἐπὶ τῆς διοικήσεώς σας ἡ ἐκρήνη νὰ ὑπερισχύσῃ τῆς σκιάς τοῦ ξίφους καὶ ἡ ἀσπίς τιθεμένη πρὸ τοῦ σιτοβολῶνος νὰ χρησιμεύῃ ὡς κλειθρὸν εἰς τὸν γεωπόνον.

«Ὁ σοφὸς δὲν καταδυναστεύει τὸν λαόν· τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχουσιν ἀρπότεροί καὶ ὁ ἡγεμὼν δὲν δύναται τι ἀνευ τῶν ὑπηκόων του.

«Ἐλγ, ἔσο σταθερὸς, οὐχὶ σκληρὸς καὶ κυκῶ μάλλον ἐπὶ ταῖς σάκῃς ἢ ἐπὶ ταῖς τοῦ πατρὸς ἀρεταῖς. Ἄλφθαν, ἡ παιδρότης εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ σοφοῦ, ἀλλ' ἀπόρριψε τοὺς ματαίους χαριεντισμοὺς καὶ μίγνυε τὸ εὐθυμον μετὰ τοῦ ἐμβριθοῦς. Ἐκλεξὼν φίλον πιστὸν καὶ μόνον εἰς αὐτὸν ἐμπιστεύου διότι τὸ μεταξύ τριῶν μυστικόν, τὸ γνωρίζει ὁλος ὁ κόσμος.»

«Κύριε ὑπέλαβεν ὁ Θόρστεν δὲν θὰ ἀπέλθῃς μόνος παρὰ τῷ Odin· ἀν' ἐν σῇ ζωῇ δὲν ἐχωρίσθημεν, καὶ ὁ θάνατος θέλει μᾶς ἐνώσει· εἰμι βέβαιος.

«Φριτιόφ, υἱέ μου, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προέρχονται εὐτυχίαι τε καὶ συμφοραί· ἡ ἰσχὺς ἔχει ἀξίαν, ὅταν ἡ φρόνησις καθοδηγῇ αὐτήν καὶ ἡ ἀσπίς ἐπιφέρει κτύπημα βαρύτερον τοῦ ξίφους, ὡς πολλάκις ὁ νόμος

ἀποδίδει τὸ ἐκείνου· ἡ ἐμπιστεύου εἰς τὴν χιόνα τοῦ ἔριος καὶ ὁ λαὸς ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἐν μιᾷ νυκτὶ σχηματιζομένης χιόνας· οὐδὲ πιστεύς τόσον εἰς τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς ἀγαπῆτης σου κόρης. Ἡ σταθερότης τῶν χειρῶν δὲν συνεπάγει καὶ τὴν τῆς καρδίας· τὰ ριζὰ καὶ τὰ λείρια κρύπτουσι πολλάκις ἐνέδραν· ὅα ἀποθάνῃς ποτὲ καὶ ὅλα ὅσα ἐκέρδισας διὰ τῆς γενναιότητός σου θέλουσιν ἀπολεσθῇ· ἀλλ' εἶναι τι, ὅπερ οὐδέποτε ἀπόλλυται· τούτο δὲ εἶναι ἡ μετὰ θάνατον αἰωνία δόξα. Πράττε λοιπὸν τὸ δικαίον, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖ, ἡ εὐγενεὶς ἐπιχειρήσεις».

Οἱ γέροντες ὤρμησαν κατόπιν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῆς παλαιᾶς φιλίας τῶν. Ὁ Βήλη ἐπήνεσε τὴν γενναιότητα τοῦ Φριτιόφ καὶ ὑψωσε αὐτὴν μέχρι τῆς γεννησεώς του.

«— Ἐστὲ ἡνωμένοι υἱοί μου, εἶπε πρὸς τοὺς νεανίας. . . Προστατεύετε τὴν θυγατέρα μου· νύξῃνη μακρὰν μου ἐν ἀναχωρητηρίῳ· προστατεύσατε τὸ εὐαίσθητον τοῦτο ἄνθος. Φροντίζετε περὶ αὐτοῦ, μὴ θύελλὰ τις τὸ κατὰθραύσῃ. Ἐλγ ἔσο δι' αὐτὴν φιλόστοργος πατήρ· ἡ σκληρότης ἐρεθίζει τὴν εὐγενῆ ψυχὴν, διὰ δὲ τῆς γλυκότητος καταπαίθεται τις εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

«Καὶ τώρα, ὦ υἱοί, ἀποθέσατέ μας μεταξύ δύο πρασινῶν λόφων, παρὰ τὰ σαυφείρινα τοῦ ῥυακος κύματα, ἅτινα ψιθυρίζουσιν ἐν ταῖς ἀκταῖς τὸ νεκρικὸν μέλος. Χαίροιτε· ἀφετέ μᾶς μόνους ἢ προστασία τοῦ Θόρ καὶ τοῦ **Odin** ἐφ' ἡμᾶς».

Οἱ γέροντες ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν κατὰ τὴν παραγγελίαν τῶν. Κατὰ τὴν πόρτάν· δὲ συνήθειαν καὶ κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ ὁ Ἐλγ καὶ ὁ Ἄλφθαν συνεβασίλευσαν. Ὁ Φριτιόφ, υἱὸς ἐλευθέρου γεωκλήμονος δὲν διευοίρασε μετ' οὐδενὸς τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν. Αἱ κτήσεις του ἐξετείνοντο μέχρις ἐξ λευγῶν κυκλικῶς ἀπετελοῦντο δὲ ἐξ ὀρέων δασοστεφῶν καὶ πεδιάδων, ἐν αἷς ὠριμάζεν ὁ σίτος· ὅπισθεν δ' αὐτῶν ἐφαίνετο ἡ σμαραγδοκύμαντος θάλασσα. Αἰμυλὰ ἀντεγάκων ἐν τοῖς ὕδασι των τὰ γιγαντιαία δάση, ἅτινα διέτρεχεν ἡ ἀλκὴ ἐν ἐλευθερίᾳ ποτιζομένη ἐν τοῖς ῥυακίοις. Παχεῖαι ἀγελάδες καὶ πολυάριθμα ποιμνία ἐνέμνοντο ἐν ταῖς νομαῖς.

Τριάκοντα καὶ ἐξ ἀχαλίνωτοι ἔτι ἵπποι, τὴν χαίτην κεκοσμημένην δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν, καὶ στίλβοντα σίδηρα ἐπὶ τῶν ποδῶν ἔχοντες ἐχρεμέτιζον ἐν τοῖς σταύλοις. Πεντακοσίους ἀνδρας ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἡ αἶθουσα τοῦ πότου περὶ τὴν δρύναν καὶ χαλκῷ κεκοσμημένην τράπεζαν. Ἐνταῦθα ἐκένουν τὰ μεγάλα ἐκ κέρατος βονάσου κύπελλα, ἐνταῦθα ὁ ἀνευ ἀσύλου ὀδοιπόρος εὕρισκε γενναίαν φιλοξενίαν. Οἱ δύο βραχίονες τῆς ἐδρας τῆς τιμῆς ἐκοσμοῦντο διὰ τῶν προτομῶν τῶν θεῶν **Odin** καὶ **Freyer**¹. Μεταξὺ τῶν θεοτήτων τούτων ἐκάθητο μέχρι πρὸ μικροῦ ὁ Θόρστεν ἐπὶ ἀέρματος μελαίνης ἀρκτου ἔχοντας τὰ μὲν χάσματα κεκοσμημένα διὰ πορφύ-

¹ Βαλχάλα διαμονὴ τῶν θεῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν μετὰ θνήσκον.

¹ Θεὸς τῆς εἰρήνης.